

Ako to vidím ja **Inflácia sľubov**

Politické sily reprezentované predsedom vlády dávali pred voľbami a po nich množstvo sľubov, ktorých naplnenie sa dnes ukazuje ako nereálne. Zníženie spotrebnej dane na benzín, znovuzavedenie dane z dividend, zastavenie zadlžovania nemocníc, výrazne viac peňazí na vysoké školy, výrazne vyššie platy učiteľom, odkúpenie akcií Transpetrolu, bezplatný prístup občanov ku všetkým informáciám produkovaným verejnou správou či zastavenie úniku mozgov sú príkladmi pomerne zreteľne neplnených sľubov. Premiér sa nachádza v bode, z ktorého sa môže vrátiť späť tým, že pri časti sľubov uzná nespľniteľnosť a pustí sa do práce na reálnych plánoch. Ak to neurobí, bude musieť ponúkať verejnosti pod jej rastúcim tlakom čoraz väčšie a nespľniteľnejšie sľuby s cieľom pokúsiť sa prekryť tie nesplnené: ak sa nepodari znížiť ceny benzínu cez pokles spotrebnej dane, je lepšie pokúsiť sa vysvetliť dôvody, prečo sa tak stalo, než nahradiť sľub náznakmi, že vybudujeme štátnu rafinériu predávajúcu lacný benzín. Ak sa nedarí zaviesť sľubované daňovo-odvodové stimuly zamerané na podporu chudobnejších východných regiónov, je lepšie uznať, že išlo o návrh na chybný spôsob vyrovnávania regionálnych rozdielov, než sľúbiť dokončenie diaľnice prepájajúcej Slovensko v nereálnom termíne. Sľuby v mnohom pripomínajú peniaze. Dve-tri percentá inflačných peňazí či sľubov nekrytých reálnymi možnosťami krajiny nie sú problém. Dvadsať- až tridsaťpercentná inflácia však už áno. Ľudia v jej dôsledku robia horšie rozhodnutia. Nevedia totiž, aké budú ceny, mzdy, úroky, nevedia, či bude širokorozchodná trať z Moskvy, diaľnica do Košíc, viac peňazí v školstve. Čím vyššia inflácia (peňazí či sľubov), tým väčší chaos v ekonomike. A tým bolestnejší návrat. Pre krajinu aj pre tých, ktorí peniaze či sľuby vydali.

16. 7. 2007 | Eugen Jurzyca, Ineko